

מיכתבים

אור על אורי

על אמנית תשמ"ט ("אנשי השנה", העולם הזה 27.9.89).

בחירתה של אביבה אורי המנוחה לאמנית השנה, ולסמל מצבה של האמנות בישראל תשמ"ט, היא בחירה נכונה. אבל למה בחר העולם הזה לאייר את הד קטע אודותיה בתצלום המראה את אביבה אורי דווקא בימייה האחרונים והשחורים. הלא היו לה לאורי גם שנות-אור, עם מר רהבעלה, דויד הנדרל, שצייר את אשתו

ציירת אורי (ציור של דויד הנדרל) כולה אור. כולה אשה

אהובת-למידתו הצעירה, בימי היכרותם הראשונים, כשהיא כולה אור (ראה ציור). שרה מלר, תלמידי

לשון המשורר

על השימוש בלשון זרה במדור לתרבות עברית ("דף חדש", העולם הזה 20.9.89).

נתן זך איננו זקוק להיתלות באילנות גדול לים. הוא מספיק גדול בזכות עצמו. אבל השימוש הבלתי-נלאה כמעט בלשון האנגלית בכתבה החושפת את מניעי ההתיי-עלות של הוצאת-הספרים כחר, מזכיר לי משורר גדול אחר, תומס אליוט האנגלי, שי היה דוחף, לעיתים מזומנות מאוד, מילים לטיניות לשיריו. רפי וייס, רמחמן

העולם הזה

השבועון של ישראל

העורך הראשי: אורי אבנרי
מנהל: אברהם פיטון
מנהלת מחלקת-מדועות:
רינה מיטרני

המערכת והמינהלה:
תל-אביב, רחוב גורדון 3
(ת.ד. 136, מיקוד 61001)
טלפונים: 232262/3/4 (03),
5230662 (03)

פקס: (03) 245130 FAX
המו"ל: העולם הזה בע"מ
הדפסה: הדפוס החדש
הדפצה: גר
תל-אביב, יד הרזעים 7
טלפון: (03) 377056

המנהל הכללי: דויד גרשנבוין

קורבנות האיוולת

על הרוגי תשמ"ט ("הם לא הגיעו לתש"ט", העולם הזה 27.9.89).

מן הרין היה להזכיר ברשימת אלה שלא הגיעו לתש"ט גם את מאות הישראלים ואת מאות הפלסטינים שהלכו בשנת תשמ"ט ל-עולמם בעיקר בגלל איוולתם. אני מתכוון למאות הרוגי תאונות-הדרך כים, שרכיסי-רכים מהם יכלו להגיע לשנת תש"ט, שלמים וכריאים, אלמלא נהגו בכבישי הארץ באיוולת כה רבה.

וכן מאות הרוגי האינתיפאדה, שרכים רבים מהם היו יכולים להגיע לשנת תש"ט, שלמים וכריאים, לוא אך בחרו בדרך אחרת למימוש מאווייהם הלאומיים.

יוסף לוטקר, קריית-חיים

וולטייר של הסמים

על השימוש בסמים וחופש הפרט ("הנדין", העולם הזה 30.8.89)

אני מסכים לדיעות השליליות של עורך העולם הזה על שכירי-החרב הישראלים, שי עלו לכותרות עקב מילחמות-הסמים בקולומביה וכמה שזה מביש שהתורה היחידה היר צאת מציון היא תורת-ההריגה, אבל אני מבקש להתייחס לדעת אבנרי כי הסחר בסמים וסחר-הסמים הם אסון לאנושות. אם כי אני אישית אף פעם לא טעמתי סם (ואפילו לא אלכוהול) ואיני מעשן, הייתי, למרות זאת, משכתב את אימרתו של וולטייר, לומר: "אני חושב שהשימוש בכל סם הוא דבר גרוע, אבל אני מוכן להילחם על זכותו של כל אדם להשתמש בסם". אני מופתע שהעולם הזה, הליברלי והרר גל בחופש-הפרט, לא רואה שהנוקים האררי רים הנגרמים לאנושות על-ידי הסמים למיני-הם, נגרמים על-ידי חולשתו של האדם מצד עיקר בארצות-הברית, מצד שני. אגב, את עבודת-הגמר לתואר שלי עשיתי על הנושא "החוק בימינו נגד סמים בעולם". רוני שוררין, נווון

● הקורא שוררין רומז להוגה-הדיעות הצרפתי פרנסוא-מארי ארואה, איש המאה ה-18, שהתפרסם תחת השם וולטייר, שאחת מאימרותיו המצוטטות ביר תר היא: "אינני מסכים למה שאתה אר מר, אבל אלחם עד טיפת-דמי האחרונה על זכותך לומר זאת".

קוים יקר.

נראה כי העולם הזה הוא עיתון כיני-לאומי, כי בשעה שקיבלנו את דרישת-השלוש מן הקורא בבירה הסובייטית, הביאו לנו גם ד"ש מניו-יורק. עורך-דין ישראלי ידוע, מירידה של ה-פרקליטה עדנה קפלן, ביקר בארצות-הברית ונפגש עם צעירה ישראלית, המלמדת שם בכית-ספר יהודי. בפיה היה הסיפור הבא: לפני שמונה חודשים פירסם העולם הזה (22.2.89) סיפור של אילנה אלון על "התולתן של שתי גברות".

לפני כמה ימים קיבלנו מיכתב ממוסד קווה. הוא היה ממוען לדניאלה שמי. נושא: ראיין-וואט שערכה דניאלה כמדור. מה הם אומרים?

רזו לשון המיכתב:
10.8.59. (הכוונה, כמובן, ל-10.8.89). למרת דניאלה שמי, שלום רב. משום הראיון שלך עם מר ויקטור שמיטוב בעניין הגירת התורכים מבולגריה לתורכיה. לפי העמדתך את השאלות נראה שאת מצרה על מה שקורה שם. כמו כן על רצונך לדעת את האמת. הרי לפניך גירסא אחרת.

המעטפה ממוסקווא

כשביבשה אחת קופצת...

לימים היה אצלנו שידור טלוויזיוני באותו עניין. הומיע איש השילטונות הבולגריים וסיפר על האמצעים שעשו השילטונות לשדל את האורחים התורכיים שלא יעשו את הצעד הפי-זיו. הראו בתים עירוניים וכפריים, משקים אשר התורכים עזבו אתריהם. אהנו שומרים עליהם, הוא הרגיש. אפילו יותר משמירה שיגרתית, למיקרה אם ירצו לחזור. גם איש מהתורכים עצמם סיפר שהוא ורבים כמוהו ניסו למנוע את הגירת בני-עמו, אשר היו וחיים בשלום עם הבולגרים וה דורות. היתה גם קבוצת תורכים חוזרים מגדעון התורכי. כששאלו אותם למה נסעו, ענה אחד מהם תשובה מעניינת: כשביבשה אחת קופצת לים, כל העדר קופץ אחריה. הדבר היחיד שעשו השילטונות הבולגריים שנתנו דרכון לכל רוש ואיפשרו לו להגר, בהתאם לרוח הפרסטרקיה הנושבת בכל מירוח אירופה. ככבוד רב, ירושלמי.

עוד באן המיכתב, הכתוב בכתבי-דבר. על המעטפה שלו כתובת מלאה של השולת, וגם שם הוא קורא לעצמו ירושלמי.

ד.א.א.א.א.